

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Gfv.VI.30.341/2022/14.

A tanács tagjai: Dr. Simonné dr. Gombos Katalin a tanács elnöke

Dr. Farkas Antónia előadó bíró

Dr. Döme Attila bíró

Dr. Madarász Anna bíró

Dr. Tibold Ágnes bíró

A felperes: ...

A felperes képviselője: Strasser Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Strasser Tibor ügyvéd)

Az alperesek: ... I. rendű

... II. rendű alperes

Az alperesek képviselője: Stanka és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Stanka Gergely ügyvéd)

A per tárgya: szerződés érvénytelensége

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 20.Gf.40.368/2021/6-II. ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 35.P.21.762/2019/48. ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 381.000 (háromszáznyolcvanegyezer), és a II. rendű alperesnek 127.000 (százhuszonhétezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes perben nem álló házastársa ingatlanközvetítéssel, majd később a vállalkozás keretei között ingatlanépítéssel és értékesítéssel foglalkozott, amellyel összefüggésben különböző pénzintézetektől kölcsönt vett fel. A kölcsönök fedezetéül jelzálogjogot jegyeztek be a felperes tulajdonában álló és a házastársa haszonélvezeti jogával terhelt T....., D..... F..... u..... szám alatti ingatlanra. A felperes házastársa a hitelek egyesítése és kiváltása érdekében az I. rendű alperestől finanszírozást igényelt, amelynek

során az I. rendű alperes ingatlanlízing konstrukciót ajánlott. Ennek megfelelően 2006. június 2-án adásvételi szerződés jött létre a fenti ingatlanra 100.000.000 forint vételár ellenében, amelyből az ingatlan jelzálogjogtól való mentesítésére 25.609.125 forintot kellett fordítani.

[2] Ugyanezen a napon a felperes az I. rendű alperessel lakásingatlan pénzügyi lízingszerződést kötött, ahol a lízingtárgy bruttó beszerzési árát 102.000.000 forintban állapították meg, amely a szerződés szerinti alapárfolyam szerint 618.219 CHF-nek felelt meg. A szerződés szerint az irányadó 164,99 svájci frank deviza vételi árfolyam mellett a lízingdíj összege 6.418,99 CHF volt (3.1.1.2. pont). Biztosítékként – egyebek mellett – a felperes házastársa készfizető kezességet vállalt. A felperes havi 6.418,99 CHF összegű lízingdíj fizetési kötelezettsége 2006. június 20-tól 2016. május 20-ig terjedt, amelynek a mindenkori esedékességkor a szerződésben rögzített árfolyamon kellett eleget tenni.

[3] A lízingszerződés elválaszthatatlan részét képezte az Általános Szerződési Feltételek (a továbbiakban: ÁSZF), valamint a díjakat és költségeket tartalmazó hirdetmény, amelynek megismerésére és elfogadására a lízingbevevő (felperes) kifejezett nyilatkozatot tett. A szerződés részévé vált ÁSZF-et, illetőleg annak minden oldalát a lízingbevevő a szerződéskötéskor aláírásával látta el. Az ÁSZF szabályozta – egyebek mellett – a lízingbevevőt terhelő javítási, karbantartási munkálatokat, valamint a lízingbeadó engedélye nélkül végzett értéknövelő beruházások jogi sorsát. Eszerint a lízingbevevő a lízingbeadó írásbeli hozzájárulása nélkül nem volt jogosult az ingatlanon a szokásos karbantartás körét meghaladó változtatásokat és átalakításokat végezni (ÁSZF 30 pont). Rendelkezett a lízingbevevő vevőállítási jogáról, valamint arról, hogy a lízingdíjat a lízingbeadó mely esetekben jogosult egyoldalúan megváltoztatni.

[4] Az ingatlanon a felperes és házastársa az I. rendű alperes engedélye nélkül 2006. október 2. és 2007. március 5. között jelentős beruházásokat végzett.

[5] A felperes a lízingdíj fizetési kötelezettségének elmulasztása miatt az I. rendű alperes 2010. november 4-én a szerződést közjegyzői okiratba foglaltan felmondta, ezt 2010. november 9-én mind a felperes, mind a házastársa átvette. Ezt követően az I. rendű alperes közjegyzői okiratba foglaltan rögzítette a felperest terhelő tartozások összegét, amelyet szintén kézbesített a felperes és házastársa részére.

[6] Az I. rendű alperes igazságügyi szakértőt bízott meg az ingatlan felértékelésével, majd a szerződés tárgyát képező ingatlant 62.100.000 forint vételáron a II. rendű alperesnek értékesítette.

[7] Az I. rendű alperes 2012. január 30-án elszámolást készített, amely szerint a felperes teljes 107.148.195 forint összegű tartozását az értékesítésből befolyt 62.100.000 forint 45.048.195 forintra csökkentette. Az elszámolást a felperes 2012. február 14-én átvette. Ezt követően az I. rendű alperes 2012. március 20-án a felperes részére vevőállítási lehetőséget ajánlott fel, amellyel a felperes nem élt.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

[8] A felperes többször pontosított keresetében egyrészt kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest a 2006. június 2-án megkötött lakásingatlan pénzügyi lízingszerződéssel összefüggésben teljes körű elszámolásra, állapítsa meg, figyelembe véve az ingatlanon végzett beruházásait is. Kérte annak megállapítását is, hogy az I. rendű alperes megszegte a szerződés – vevőállításra vonatkozó – 78. pontját (I.). Kérte továbbá annak megállapítását,

hogy a lízingszerződéshez kapcsolódó ÁSZF egyoldalú lízingdíj módosítást lehetővé tevő IV.19. pontja (a lízingdíjak egyoldalú módosítását lehetővé tevő kikötése) a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 209/A. §-a és a 2/2011. (XII. 12.) PK vélemény alapján semmis (II.). Kérte annak megállapítását is, hogy a lízingszerződés valójában hitelszerződést leplez, ami a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: régi Hpt.) 213. § (1) bekezdés b), c), d) és e) pontjába ütközően semmis (III.). Kérte annak megállapítását is, hogy a lízingszerződés nem jött létre, mert az I. rendű alperes nem tájékoztatta megfelelően a deviza alapú elszámolás kockázatairól. E körben előadta, hogy a szerződés fogyasztói szerződésnek minősül, miután nem állt szándékában deviza alapú szerződést kötni. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés hatályossá nyilvánítását, valamint az I. rendű alperes kötelezését kérte 85.581.972 forint megfizetésére.

[9] Az I. és II. rendű alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Vitatták, hogy a perbeli szerződés fogyasztói szerződés, mert a lízingszerződés alapján folyósított összeg felhasználási célja a felperes házastársának gazdasági tevékenységéhez kapcsolódott, amelyről a felperesnek tudomása volt. Hivatkoztak arra, hogy fogyasztói jelleg hiányában a szerződés a régi Ptk. 209/A. § (1) bekezdése értelmében egyéves határidő alatt volt megtámadható, amely határidő a részletekben történő fizetési kötelezettség 2006. júniusától kezdődő teljesítésére figyelemmel 2007-ben lejárt, így a megtámadási jog elévült. A szerződés létre nem jötté körében utaltak arra, hogy a régi Hpt. 2-es számú mellékletének I/11. pontjában meghatározott atipikus szerződés jött létre. Vitatták a kereset összecszerűségét is.

Az elsőfokú és a másodfokú ítélet

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolása szerint a felek között visszlízingszerződés jött létre, amelyet a régi Hpt. 2-es melléklet I.11. pontja szabályoz. Megállapította, hogy a szerződés minden kötelező elemet tartalmaz, így azt létrejötnék kell tekinteni. Rámutatott arra, hogy a deviza alapú nyilvántartás kockázatairól szóló tájékoztatás hiánya egyébként sem a szerződés létre nem jöttét, hanem esetlegesen annak érvénytelenségét eredményezhette volna; azonban a kifogásolt tájékoztatást teljes körűnek ítélte meg. Nem fogadta el a felperesnek a szerződés színleltségére vonatkozó érvelését sem.

[11] A lefolytatott bizonyítás eredményeként úgy ítélte meg, hogy a szerződés megkötésére a felperes házastársa által a vállalkozás körében felvett kölcsönök visszafizetése érdekében került sor, ami kizárja a fogyasztói jelleget. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a felperes fogyasztói szerződésre vonatkozó semmisségi hivatkozásait és a megtámadási határidő eltelte miatt a megtámadhatósági okokat sem. Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes által a felperest terhelő tartozás összegéről készített elszámolást megfelelőnek ítélte. Rámutatott arra, hogy a szerződés részévé vált ÁSZF alapján a felperest nem illette meg sem a vevőállítási jog, sem az éréknövelő beruházás megtérítése iránti jog.

[12] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokai alapján helybenhagyta. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felek között a régi Ptk-ban nem szabályozott, azonban a gazdasági életben gyakran alkalmazott atipikus, egyben vegyes jogi tartalmú szerződés jött létre, amely az adásvétel, a bérlet és a pénzkötelmek törvényi tényállási elemeit egyaránt magában hordozza. Az

elsőfokú bírósággal egyezően rámutatott arra, hogy a jogi konstrukció visszlízingsnek minősül, amely a felek szándéka szerint, az írásba foglalt tartalommal létrejött.

[13] A szerződés fogyasztói jellegének a megítélése vonatkozásában is osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. Kiemelte, hogy a felperes először a fellebbezésében részletezte a 100.000.000 forint vételár elköltését, az elsőfokú eljárásban ezzel kapcsolatban nem adott elő részletes tényállítást. Utalt arra is, hogy a fogyasztói minőségnek kizárólag a szerződés IV.19. pontjával összefüggő tisztességtelenségi kereset tekintetében lett volna jelentősége, amit viszont a DH törvények rendeztek, az I. rendű alperes a felperessel elszámolt. A másodfokú bíróság azt is kifejtette, hogy az I. rendű alperest mint pénzügyi finanszírozót a pénzügyi konstrukcióból fakadóan számadási kötelezettség nem terheli. Az elsőfokú bírósággal egyezően ítélte meg a felperes értéknövelő beruházásai és a vevőállításra vonatkozó jogát is.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[14] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és elsődlegesen az elsőfokú ítélet kereseti kérelmei szerinti megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását. Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a régi Ptk. 4. § (1) bekezdését, 5. § (1)-(2) bekezdését, 205. § (1)-(4) bekezdését, 209. § (1) bekezdését; 685. § e) pontját, a régi Hpt. 212. § (1)-(3) bekezdését, 213. § (1)-(4) bekezdését, 214. § (1)-(2) bekezdését, 214/B. §-át; a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 206. § (1)-(2) bekezdését és 221. § (1) bekezdését, a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 1. § (1)-(2) bekezdését, 2. § (1)-(2) bekezdését, 3. § (1)-(2) bekezdését, 113. §-át, 120. § (1) bekezdését, 121. § - át, valamint 131. § (1)-(2) bekezdését.

[15] Érvelése szerint az eljáró bíróságok a perbeli nyilatkozatok és a rendelkezésre álló bizonyítékok téves és egyoldalú értékelése alapján jutottak arra a megállapításra, hogy a perbeli szerződés nem minősül fogyasztói szerződésnek. Kifejtette, hogy az „Európa Tanács” 90/314/EGK irányelve a jogerős ítélettől eltérően értelmezi a fogyasztó fogalmát. Utalt arra, hogy az I. rendű alperes maga is fogyasztói szerződésnek minősítette az ügyletet, mivel a DH törvények szerinti elszámolást elkészítette. Vitatta, hogy a család korábbi gazdasági tevékenysége érdekében használta fel a lízingszerződés előzményeként megkötött adásvételi szerződésből befolyt vételárat. Állította, hogy a férje a tárgydőszakban nem volt vállalkozó.

[16] Rámutatott arra, hogy a deviza alapú elszámolás egy olyan lényeges szerződési feltétel, amelynek veszélyeiről az I. rendű alperesnek öt régi Hpt. 205. §-ának megfelelően tájékoztatnia kellett volna, ezért a lízingszerződés semmis. Az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésben tett nyilatkozatait megismételve hangsúlyozta, hogy a felek között létrejött szerződés lízingszerződésnek minősül, fenntartva annak létre nem jöttére és érvénytelenségére vonatkozó hivatkozásait. Vitatta, hogy a közokiratba foglalt szerződés megfelelt a közokiratisággal szemben támasztott követelményeknek a Kjt. megsértése miatt. Állította, hogy az I. rendű alperes által készített elszámolás a felperest terhelő tartozás összegéről téves, amelynek oka az, hogy a perbeli ingatlan nem a valós értéken került értékesítésre, nem vették figyelembe az általa végzett értéknövelő beruházást, és az I. rendű alperes megsértette a vevőállítási jogát.

[17] Az I. és II. rendű alperesek felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérték, a II. rendű alperes hivatkozott a felülvizsgálati kérelem tartalmi hiányosságaira is.

A Kúria döntése és jogi indokai

[18] A Kúria a II. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelme alapján elsődlegesen alaki szempontból vizsgálta a felperes felülvizsgálati kérelmét, és megállapította, hogy az szenved ugyan több, az érdemi elbírálást akadályozó hiányosságban, azonban más elemei megfelelnek a törvényi feltételeknek, ezért a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának nem volt helye.

[19] A Kúria előjáróban kiemeli, hogy a felülvizsgálati eljárás szigorú eljárási szabályok szerint lefolytatandó rendkívüli perorvoslat. A régi Pp. 272. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelmet az elsőfokú határozatot hozó bíróságnál a határozat közlésétől számított hatvan napon belül kell benyújtani. A régi Pp. 273. § (5) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelmet nem lehet megváltoztatni. E szabályok együttes értelmezéséből következik, hogy a felperes Gfv. 13 sorszámú, 2023. szeptember 19-én előterjesztett beadványában foglaltakat nem lehetett a felülvizsgálati kérelem körében értékelni.

[20] A felülvizsgálat tárgya kizárólag a jogerős ítélet lehet (rég Pp. 270. § (2) bekezdés). A régi Pp. 272. § (2) bekezdése, valamint az azt értelmező, a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény (a továbbiakban: PK vélemény) értelmében a felülvizsgálati kérelemnek csak azok a hivatkozásai vizsgálhatók, amelyek esetében a Pp.-ben meghatározott tartalmi követelmények maradéktalanul teljesülnek (Kúria Gfv.VII.30.577/2016/6.; Pfv.V.20.301/2015., Gfv.VI.30.136/2022/3. – BH2015.307.).

[21] Nem tesz eleget e követelményeknek, ha a felülvizsgálati kérelem nem a jogerős ítélet tartalmára vonatkozik. Ezért a Kúria nem vizsgálta érdemben a felülvizsgálati kérelemnek azokat a hivatkozásait, amelyek kizárólag az elsőfokú ítéletre vonatkoztak.

[22] A PK vélemény 3. pontja alapján a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja (Kúria Pfv.I.22.488/2016/. – BH2018. 53.). Ezen együttes feltételek akkor állnak fenn, ha a fél felülvizsgálati kérelmében egyrészt konkrétan megjelöli a megsértett jogszabályhelyet, másrészt pedig a jogszabálysértésre való hivatkozása indokát is ismerteti. E követelménynek nem tesz eleget, ha a fél felülvizsgálati kérelmében indokolást nem ad, csupán visszautal vagy megismétli az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében írtakat (Kúria Gfv.VII.30.456/2020/4. – BH2021.312.).

[23] Nem volt érdemben vizsgálható a felperes I. kereseti kérelméhez köthető felülvizsgálati előadása sem, mert az elszámolás, a vevőállítási jog megsértése és a szerződés megszegése körében kérelme adekvát jogszabálysértést nem tartalmazott, és kérelmében csak az elsőfokú ítélettel szembeni fellebbezés érvei jelentek meg.

[24] Nem volt érdemben vizsgálható a Kjtv. megjelölt jogszabályhelyeinek a felülvizsgálati kérelemben állított megsértése sem. A régi Pp. 270. § (2) bekezdéséből fakadóan a Kúria következetes gyakorlata szerint ugyanis a felülvizsgálati kérelemben nem jelölhető meg olyan új jogszabálysértés, amelyre a fél korábban nem hivatkozott és amelyre

vonatkozóan a jogerős határozat döntést nem tartalmaz (Kúria Pfv.V.20.474/2021/8., Gfv.VI.30.338/2021/8., Gfv.VI.30.317/2022/6.). A felülvizsgálati ellenkérelem helyes hivatkozása szerint a közokirati jelleget vitató keresetváltoztatás alátámasztására hívta fel a felperes a Kjt. egyes rendelkezéseit, ezt a kérelmet azonban az elsőfokú bíróság elutasította (Fővárosi Törvényszék 35.P.21.762/2019/11-I.). Erre tekintettel e megjelölt jogszabálysértésekkel kapcsolatban sem az elsőfokú, sem a másodfokú ítélet döntést nem tartalmazott, így ezzel kapcsolatban nincs olyan jogszabályhely, amelynek megsértése vizsgálható lenne.

[25] A felperes felülvizsgálati kérelmében – a IV. keresetével összhangban álló érveléssel azonosan – a szerződés létrejöttének kérdésére csak a szerződés fogyasztói jellegének megítélése körében hivatkozott. Ezért az e körben adekvát indokolást nem tartalmazó felülvizsgálati hivatkozásait sem lehetett érdemben vizsgálni, figyelemmel arra, hogy a PK vélemény értelmében nem elégséges az, ha a fél az általa megsértettnek vélt jogszabályhelyeket felsorolja, de szöveges indokolását úgy adja elő, hogy azt nem társítja az egyes, konkrétan megjelölt jogszabályhelyekhez (Kúria Pfv.III.20.212/2021/6., Mfv.X.10.115/2020/7.). Megjegyzi a Kúria, hogy tartalmi hiányosságai mellett a felperes által e körben nem releváns módon megjelölt jogszabályhelyek (a régi Ptk. 4. §, 5. § és 205. §-a) egyebekben sem szolgálhatnak az érvényesített jogot megalapozó hivatkozásként, mert a szerződés létrejötte és tisztességtelen kikötése miatti érvénytelensége más jogi alapon kérhető, utóbbival kapcsolatos igénye azonban a felperesnek az eljárás során nem volt.

[26] A Kúria a jogerős ítéletet érdemben a régi Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a joghatályosan előterjesztett felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és azt a kérelemben megjelölt és érdemben vizsgálható okokból nem találta jogszabálysértőnek.

[27] A másodfokú bíróság a felperes és az I. rendű alperes közötti jogviszonyt helyesen minősítette visszlízingszerződésnek. A felülvizsgálati eljárásban a Kúria a felperes által megsértettként megjelölt jogszabályhelyek tükrében vizsgálta, hogy a felperes fogyasztóként kötötte-e meg e szerződést. A felperes e körben azért állította a régi Pp. 206. § (1) bekezdésének a sérelmét, mert álláspontja szerint a másodfokú bíróság a nyilatkozatokat, a bizonyítékokat e jogszabályhelyben foglaltakkal ellentétesen értelmezte és azokból tévesen vont le következtetéseket. Állította, hogy az eljáró bíróságok tévesen jutottak arra a következtetésre, hogy a szerződés nem minősül a régi Ptk. 685. § e) pontja szerinti fogyasztói szerződésnek.

[28] A Kúria következetes gyakorlata szerint a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok újabb egybevetésére és értékelésére már nincs lehetőség (Kúria Kfv.V.35.474/2011/7. – BH2012.179., Mfv.II.10.151/2021/3. – BH2022.215.). A Kúria a régi Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértésére alapított felülvizsgálati érvelés esetén azt vizsgálja, hogy az eljáró bíróságok a mérlegelés körébe vont adatok, bizonyítékok megállapítása és azok egybevetése során nem jutottak-e nyilvánvalóan helytelen és okszerűtlen következtetésre. Nem okszerűtlen a következtetés, ha az a bizonyítékokból következik (Kúria Pfv.I.20.896/2022/12.). A másodfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy nem a felperes által kifogásolt, a szerződés alapján kapott összeg elköltése határozza meg a szerződés fogyasztói jellegét, hanem annak célja. A perben pedig a felperes és házastársa személyes nyilatkozataival is alátámasztott egyértelmű bizonyítékok álltak rendelkezésre arról, hogy milyen célból került folyósításra az összeg.

[29] A felperesnek a visszlízingszerződés fogyasztói jellegével kapcsolatos érvelésével szemben a Kúria hangsúlyozza, hogy a perbeli jogviszony fogyasztói jellegének megítélése körében is megfelelően irányadó a Kúria Gfv.VII.30.559/2017/4. – BH2018.315. számon közzétett eseti döntésben írt jogértelmezés. E szerint a perbeli szerződés a régi Ptk. 685. § e) pontja, valamint a régi Hpt. 2. számú mellékletének III.5. és III.13. pontjai szerint nem

minősül fogyasztói szerződésnek. A helyesen megállapított tényállás alapján a megkötött atipikus szerződés célja nem a felperes magánszükségeinek kielégítése, hanem a házastársa vállalkozásához szükséges üzleti-gazdasági célból felvett hitel visszafizetése volt. Mivel a gazdasági céllal nem egyeztethető össze a fogyasztói jelleg, ezért a felperes által kötött szerződés nem minősül fogyasztói szerződésnek.

[30] A visszlízingszerződés fogyasztói jellegének hiányából pedig az is következik – ahogy arra a másodfokú bíróság helyesen hivatkozott – hogy nem irányadóak a felperes és az I. rendű alperes közötti ügyletre azok a felperes által megjelölt jogszabályi rendelkezések, amelyek fogyasztóvédelmi célból született és fogyasztói szerződésekre irányadó szabályokat tartalmaznak. Ezért a jogerős ítélet nem sérti, fogalmilag nem sértheti azokat a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, amelyeket a jogalkotó kizárólag a fogyasztói szerződések esetén rendel alkalmazni (rég Hpt és régi Ptk. fogyasztói szerződésre vonatkozó rendelkezései, a Tanács 1993. április 5-i, a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelv rendelkezései).

[31] Megjegyzi a Kúria, hogy több okból is, alapvetően téves a felperes „Európa Tanács” jogforrásának megsértésére történő hivatkozása is. Az Európa Tanács (ami az Európai Uniótól független nemzetközi szervezet) irányelvek elfogadására nem jogosult. Az Európai Unió intézménye, a Tanács 1990. június 13-án elfogadott ugyan egy jogforrást (a felülvizsgálati kérelemben számszerűen hivatkozott 90/314/EGK irányelvet), amely azonban nem a perbeli jogviszonyra, hanem a szervezett utazási formákról szóló szerződésekre vonatkozik, így annak tárgyi hatálya még akkor sem terjedne ki a perbeli jogviszonyra, ha azt a felperesi előadás szerinti hiteljogviszonynak lehetne minősíteni, másrészt e jogforrás 2018. június 30. óta nem is hatályos. A felülvizsgálati kérelem jogszabálysértéseket felsoroló részében nem szereplő, de később, az indokolásban hivatkozott jogforrás, a Tanács 1986. december 22.-i 87/102/EGK irányelve a fogyasztói hitelre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről tartalmaz szabályokat, azonban a rendelet kifejezetten kizárja a tárgyi hatálya alól azokat a hitelszerződéseket, amelyek elsődleges célja tulajdonjogok megszerzése vagy megtartása. Így azon túl, hogy a perbeli jogviszony nem hitelszerződés, a hivatkozott irányelv tárgyi hatálya a tulajdonszerzési célú folyósításokra nem terjed ki, és ez az irányelv sem hatályos 2010. május 12. óta.

[32] A felperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozottakkal ellentétben nem sérült a régi Pp. 221. § (1) bekezdése sem, mivel a jogerős ítélet – a felperes állításával ellentétben – tartalmazza a tényállást, annak bizonyítékait, a bizonyítékok mérlegelésénél figyelembe vett szempontokat, valamint az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat, azokból a döntés jogi indokai egyértelműen azonosíthatóak.

[33] A Kúria a kifejtettekre tekintettel a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, mert az megfelelt a hivatkozott és érdemben vizsgálható jogszabályhelyeknek.

Alkalmazott jogszabályok és joggyakorlat

[34] Régi Pp. 206. § (1) bekezdése, 221. § (1) bekezdése

A döntés elvi tartalma

[35] Nem tekinthető fogyasztói szerződésnek az a visszlízingszerződés, amelyeknek célja a korábbi üzleti, gazdasági célból felvett kölcsön visszafizetése.

Záró rész

[36] Az eredménytelen felülvizsgálati kérelemre tekintettel a felperes a régi Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesek felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, amelyet a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján a kifejtett ügyvédi munkával arányban állóan állapított meg. Az eredménytelen felülvizsgálati kérelem alapján a felperes személyes költségmentessége folytán az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése szerinti illetéket a bírósági eljárásban a költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

[37] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

[38] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (1) bekezdés *e)* pontja zárja ki.

Budapest, 2023. szeptember 20.

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Farkas Antónia s.k. előadó bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró, Dr. Madarász Anna s.k. bíró, Dr. Tibold Ágnes s.k. bíró

hitelélül:

A kiadmány

S.K.

bírósági ügyintéző